

't Mooie licht boven zijn schrijftafel glanst vol op hem neer en nu schijnen die trekken hard en getuigen van koele berekening. Gansch anders is heel het wezen als „man van zaken”, dan als vader en ietwat vreesachtige echtgenoot.

Zijn ijver in vooruitstreven is niet enkel eerezucht, maar een wensch tot bezitten, méér en altijd méér! — En 't goed overleg vergroot zijn kapitaal tot een aanzienlijke hoogte. In zooverre kan hij met welgevallen de goed voorziene brandkast aanzien, met zekerheid wetend, dat vrouw en kinderen na zijn dood „bezorgd” zijn. En in dit overdenken rust zijn oog lang en denkend op 't groote stuk ijzer met den sierlijken buitenwand.

Hij schrikt op. — „Binnen!” . . . en afwachtend ziet hij naar de deur.

Een jongmensch komt zacht en schoorvoetend binnen en zegt: „Daar is mevrouw Reeze!”

„Zelf?”

„Ja, ze zegt ten minste, dat ze 't is!”

„Laat binnen!”

In de deuropening verschijnt nu een vrouw, blijkbaar wel iemand van stand en eenvoudig in kleeding en uiterlijk. Iets aarzelend blijft ze staan en den heer Van Voorst ziend, buigt ze onberispelijk.

Haastig staat hij op en zet een stoel bij de schrijftafel.

Niet dadelijk gaat ze zitten, maar zegt, met agitatie in stem en uiterlijk: „Ik kwam voor die bewuste zaak, mijnheer. Ik geloof” — laat ze er haastig op volgen, — „dat het beter is, als ik zelf met u spreek!”

„Dat is altijd het best!” antwoordt hij met zijn zacht, innemend geluid; komt u de zaak afdoen?

Nu ziet hij haar glimlachend aan.

Hoogrood kleuren haar wangen en nerveus plooit ze haar kleed tusschen den eenvoudigen handschoen.

'k Zou wel wenschen, dat het waar was, mijnheer, 'k deed het liever, dan zóó te komen als nu!”

„En wat wil u dan? . . . Maar waarom gaat u niet zitten?”

Ze heeft plaats genomen en de heer Van Voorst wacht geduldig en beleefd op haar confidentiën. Als ze naar den grond ziet, even denkend en zoekend naar 't „begin”, is voor haar de warmte in 't vertrek onverdraag'lijk. De voile drukt haar als een masker tegen neus en lippen en de tule wordt verweekt door 't zweet op haar gelaat. Gaarne zou ze den zakdoek uithalen en zich 't klamme vocht afvegen, maar de onmogelijke plaats, waar zich de zak bevindt in de japon, doet haar stil verdragen.

Een vraag van den man vóór haar zou haar zeker helpen, want een antwoord komt vlotter, dan dat men zelf 'n begin moet maken. Doch 't blijft rustig eenige seconden lang.

Zacht en wat onsamenhangend vertelt ze eindelijk van malaise en teleurstelling in zaken, zware lasten en familiebanden en van dat alles, wat door een rijke bijna niet verstaan kán worden. Ze is weduwe, doch blijft gaarne in „stand” en enk'le schulden . . .